

*Bičiuli, naĩau ardiniebiu, kad
žinotų visa tiesą, negaudydavim' gandy;*

rašau tiems, kurie žodžiu, telegrama ar laišku mane sveikino /ar pareiškė "užuojautą"/ Gedimino ordino suteikimo proga kartu su keliais kitais išeivijoje bei Lietuvoje gyvenančiais asmenimis, kaip spaudoje teko patirti.

Man tatai buvo savotiška staigmena ir liko, kol kas, neatsakyta mįslė.

Manau, kad ne vien savo asmeninę nuomonę bus išreiškęs asmuo, kuris parašė /cituoju/: "...gaila Brazdžionio, kurį aš taip myliu, linkenuojamo ir garbinamo, apdovanoto ordinu kartu su kegebistais ir kolaborantais vienoje vietoje. Žinoma, tai priedanga, bet visvien graudu, skaudu..."

Apie Kunigaikščio Gedimino ordiną "Lietuvių enciklopedijoje" rašoma: "...įst. 1928, skiriamas pagerbti Lietuvai nusipelnusiems asmenims, kurie buvo pasižymėję uoliai ir sąžiningai eidami valstybinę ar visuomeninę tarnybą. G.o. yra turėjęs 5 laipsnius."

Reiktų manyti, kad ir dabar atgaivinimo ir teikimo dingstis yra ta pati ar panaši. Ordinas teikiamas ne kolektyvui, bet individui. Niekas kitas nepagerbiamas už apdovanotojo asmens nuopelnus, kaip ir niekas kitas neatsako už kito apdovanotojo asmeninį elgesį, tariamus ar tikrus nusikaltimus. Taigi ir šiuo atveju nė vienas iš apdovanotųjų asmenų negali savintis kito nuopelnų, kaip nė vienas negali apkrėsti kito savais amoraliais veiksmais, darbais ar paklydimais. *Chaque suum.*

Tik gal pragmatiškesnis reikalas būtų visus vienodai ant vieno kopečių laipto susodinti. Kolega Bronys Raila, sveikindamas, kiek ironiškai pasakė: "Aš patenkintas, kad tave, Bernardai, apdovanojo, bet nepatenkintas, kad trečio laipsnio..." Ir aš pats gal nelabai būčiau patenkintas, jei kas mane pavadintų "trečio laipsnio poetu".

Spaudoje teko skaityti, kad keliems apdovanotiesiems ordinai įteikti /žr. "7 meno dienų", 1993.02.19/, tuo tarpu aš

apie patį ordino paskyrimą nesu gavęs jokio rašto, jokio pranešimo.

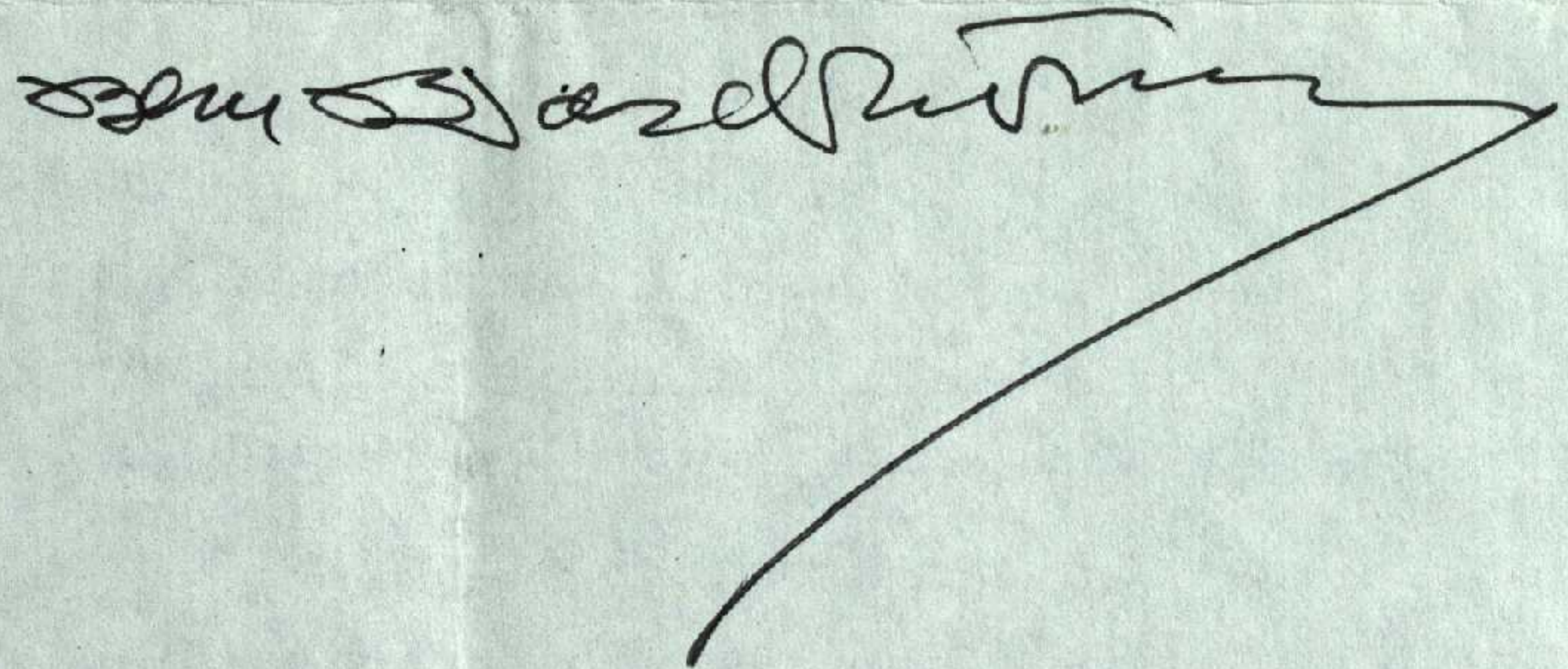
Spauda rašė, bet argi galima patikėti šių dienų spaudai, kuri dažnai mėgsta įvairias sensacijas ir visokiais primo apriliaus pokštais palinksmina skaitytojus.

Taigi dar ir dabar, po beveik pusmečio, ta visa keistoka istorija man tėra balandžio pirmosios pokštas, kurio aš nesu nusipelnęs.

Tat drąsiai galiu pakartoti bravūriškus iš savo autobiografijos 1936 m. rašytos "Antrųjų Vainikų" poetų antologijoje:

"Už jokių nuopelnų... tėvynei... nesu apdovanotas nei ordinais, nei medaliais, kurių autentiškus atvaizdus galėčiau čia viešai išstatyti".

Į Jono Juškaičio vieno "Raudono rondelio" eilutes "Dievo dovanas duokit veltui... Poetai, neimkit ordinų" atsakau: niekas jų man nedavė, ir aš negavau ir nepaėmiau.

93.6.5.